

велъ да бжде при нея; защото той ѝ откри какво нещо е живота, стопленъ отъ любяще сърце.

При тая мисълъ тя потръпна. Рукнаха сълзи по лицето ѝ и дълго плака въ своята самота.

— Боже мой, — се питаше тя — защо го обикнахъ? Защо той се яви и ми донесе тия тревоги?

Предъ мъчните въпроси за бъдещето, тя скланяше безсилна глава и почваше да проклина идването на Павла.

Преди да дойде той тя бѣше нещастна, ала то бѣ само една тъмна мъка и тя бѣше почнала да свиква съ нея. И може би щѣше да свикне, както мнозина се примиряватъ съ положението си.

Царка си спомни колко нейни дружки сж се оплаквали отъ